

vychází jako festivalová
příloha časopisu
BROUČEK

Úterý, 19. dubna

*D/f*NOVINY

ČÍSLO DRUHÉ

Tak to vidíte, přátelé,

je tu druhý den našeho festivalu a s ním i v pořadí druhé číslo DIFNOVIN - i když vlastně teprve toto číslo je to pravé ořechové, totiž divadelní. Zatímco včerejší den vám přinesl trošku stránkově zmatené noviny, jejichž obsah kroužil spíše jen okolo obecných festivalových věcí a jejich přípravě, dnes se jedná opravdu o nefalšované divadelní noviny. Tím samozřejmě nechceme říci, že náš deník nebudeme nijak obsahově okořeňovat věcmi,

kteřé s festivalem mohou souviset třeba jen okrajově, ale přece jen na divadelním festivalu jde zejména o divadlo. Ostatně, pokud by se vám

cokoli na DIFNOVINÁCH nelíbilo, stačí jen se na nás obrátit (nejlépe i s příspěvkem) - nebo, jinak řečeno, poslední vsuvku v závorce odzakuplíme: podle všeho se DIFSOUSE účastní asi 500 lidí a nás se v okruhu redakce vyskytuje asi sedm psavců. Upřímně přiznáváme, že máme práce až nad hlavu a že se může někdy stát i to, že nám nějaké představení úplně "vypadne", a vy se na nás pak budete zlobit. Nebo jiná věc: ve středu večer se na hře "Teda Petře, jako sory..." účastní (ať už "hrace" nebo technicky) pět ze sedmi redaktorů a ti zbývající dva ($7-5=2$) jsou naši dobří přátelé.

A teď nám řekněte: jak máme být objektivní?! Přitom situace by šla vyřešit jednoduše: mnoho dopisů, které jste nám před festivalem zaslali, v sobě obsahovalo zmínku o redakční podpoře, tedy, že budeme mít i okruh externích redaktorů. Zatím jsme ale, bohužel, nedostali jediný hotový

příspěvek. Pokud konkrétně vy, milí čtenáři, byste měli chuť cokoli napsat, zapsat či sesmolit, stačí jen zajít do naší redakční místnosti v přízemí Corsa, hned vedle "řídící" místnosti a začít tvořit.

Tolik tedy "odzakuplení".

Vítejte v druhém čísle DIFNOVIN.

Váš redakce

DIFNOVINY - deník divadelního festivalu soukromých škol DIFSOUS

Redakce: Tomáš Benda, Petr Michálek, Bob Čurkin, Jakub Brunner, Láďa Sedlák, Klára Špičková a Saša Nedvedický.
Fotografové: Martin Meduna a Jirka Široký.

S případnými (i **nevyžádanými**) příspěvky se můžete obracet na výše uvedené.

Adresa: Gymnázium Schola Ludus, Karla IV. 885, Ústí nad Labem 400 03, tel.:(047) 316 34, fax.:(047) nejni.

Upozorňujeme, že některé informace mohou pro nezavěčené působit desinformačně.

Průběh soutěže O cenu diváka

Než přistoupím k hodnocení výsledků, chtěl bych upozornit, že nebudou zcela objektivní, protože si Sou. gym. Altis Praha, Sou. stf. škola J. A. Komenského, Gymnázium Havířov, Bohemia regia Praha, Sou. škola um. designu Praha, Junior College Laros Ostrava, Sou. dívčí lyc. Velké Hoštice, Rodinná škola Olomouc, České reálné gym. C. Budějovice vůbec nevyvedli hlasovací lístky.

A jaký jsme uplatnili systém hodnocení? O konečném pořadí bude rozhodovat rodil mezi mračícími se a smějícími se obličeji. Takže opět praktický příklad. Když některá škola získá 65 smějících se a 62 mračících se, tak se jí budou zapisovat tři smějící se. A nyní samotné výsledky:

Soukromá střední škola J.A. Komenského Praha

"Jak vidím svět"

Smějících se.....	16
Mračících se.....	97
Výsledek.....	-81

Bohemia regia Praha

"Dům na zbourání"

Smějících se.....	34
Mračících se.....	44
Výsledek.....	-10

Gymnázium "Pod Vyšehradem" Praha

"Tři sestry a jeden prsten"

Smějících se.....	62
Mračících se.....	15
Výsledek.....	-47

PORG Praha

"Paměti Viltuse Multiplexe"

Smějících se.....	73
Mračících se.....	14
Výsledek.....	-59

Gymnázium Jana Palacha Praha

"Klyka"

Smějících se.....	14
Mračících se.....	28
Výsledek.....	-14

A z toho uděláme jednoduché pořadí. Na místě pátém "Jak vidím svět" (-81), na místě čtvrtém "Klyka" (-14), na místě třetím "Dům na zbourání" (-10), na místě druhém "Tři sestry a jeden prsten" (47) a na místě prvním "Paměti Viltuse Multiplexe" (59). Ale festival trvá až do pátku, a tak se mnohé může změnit. Uvidíme, necháme se překvapit.

-Kamila Brabcová a Saša Nedvědký-

Droboť

Neděle uběhla jako PRD. Tedy jako DIF. Přes noc se všichni hezky vyspali, načerpali síly, ráno vstali a došli do Corsa, kde na ně už čekala sponzorská snídaně. Za těmito slovy si jistě každý z vás představí ledasco, ale ani ten nejzarputilejší pesimista by si nemyslel, že jde o přeslazený čaj se sušenkou. Obličeje byly protáhle, oči zklamané, ale nakonec se do toho všichni přeci jen s chutí pustili. Počáteční nadšení totiž dokáže DIFy!

Uvidíme, jak bude stravování probíhat dnes, kdy je k obědu hovězí polévka a slepice na paprice s rýží rýží. Večer potom zaplní naše žaludky, protože jsme sekáči, sekaná s bramborem a dokonce i příloha v podobě ovoce.

Když k tomu připočteme větší svačinky během dopoledne a odpoledne nabízí se jistota jistoty. Nebudeme mít hlad! A základním kamenem úspěchu je přeci mít plný břicho.

"Karkulko, kampak jdeš s tím košíčkem?"

Zatímco nadšení diváci sledovali od deváté hodiny večerní Petra Vaňka ve hře Ohňový večer, auto Schola ludus (mimochodem je vyfocen v dnešním Ústeckém deníku) se ocitlo v nesnázích. Bylo zaparkované před Corsem a mělo tu smůlu, že kolem něj prošel neznámý Pavlovův odchovanec. Na zadním okénku auta byly tabulky čokolády a čokoláda, mléčná čokoláda, to přeci stojí za těch pár slin. Neznámý pachatel bohužel nezustal jen u slintání. Jeho slinami zatemněný mozek se rozhodl rozbít zadní okénko a k čokoládám se prostě jakýmkoliv způsobem dostat. Prásk! Čokoláda! Pojd' sem, no pojd' ke mně! Ukojený pachatel posléze zmizel, aby si mohl zalést do nějakého koutečku, kde možná ještě teď olizuje už jen zlaté zařící alabal. Vše se oznámilo policii, která v těchto okamžicích netrpělivě čeká na výsledky vzorků slin, které byly celkem bez potíží seřeteny ze zadního okénka. Až budou výsledky vyneseny na světlo, DIFnoviny budou samozřejmě při tom.

Zatímco nedělní zahájení ve vaně proběhlo celkem bez problémů, první představení celého festivalu v programu napsané na pondělí bylo... či spíše nebylo. První představení gymnázia J.A. Komenského "Zenitba" totiž vůbec neproběhlo. Příčina? Nám zatím neznámá. Pět minut po deváté se do štábové místnosti začali trousit lidé s otázkou: "Proč se nehraje?" Naštěstí organizátoři nepropadli panice, a tak šlo od půl desáté zase vše podle programu. Zjistili jsme také, že gymnázium J.A. Komenského odjíždí domů už v pondělí a vrací se v sobotu na vyhlášené výsledky. Studenti pravděpodobně musí zameškat co nejméně hodin, což je sice moc hezká myšlenka, ale do koncepce a vůbec myšlenky festivalu nezapadá. Ba co víc. Bije do očí. A mně nezbyvá než nechápavě sedět a psát.

Jak jsme zjistili, málokdo z vás ví, že část DIFnovin a ještě něco navíc vychází také v Ústeckém deníku, který je k dostání v každé trafice za pouhé 2,50 Kč. Kdo u sebe nemá tolik peníků, může si stránku devět plnou textu, rozhovorů a fotek, přečíst ve štábové místnosti. Dále bychom vás také chtěli upozornit na změny programu! Proto si raději pořádně přečtěte program na poslední straně, zabráníte tak zbytečným nedorozuměním.

Připravil Petr Michálek

Jak vidím svět

Vystupovat jako první, přestříhnout vstupní pásku a uvolnit řetěz difákových vystoupení, to je jistě nezáviděníhodný úkol a já sama osobně bych se v něm octnout nechtěla. O to větší obdiv a čest souboru, který by se s tím slavně vypořádal (odborné posudky však přenechme porotě).

Albert Einstein a jeho geniální, tajuplná osobnost je jistě téma vábící k zpracování. Lidský pohled na svět, roje - ba přímo gejzíry myšlenek, které se čestně mohou umístit na předních místech světových citátů, se dobývaly a utočily na naši psychiku, snažící se ovládnout studentská vědomí a strhnout nás do víru filosofování a úvah o naší existenci. UFFF! To se ani popsat nedá. Divadlo má hodně tváří a po-

Jak vidím svět

dob a právě takováto zasáhne každého člověka hluboko. Každý potřebuje jinak dlouhou pomlku, odpočinek srovnat si řečené názory v hlavě. Herci se snažili pomoci - symbolické černé šaty, próza kombinovaná s poesii a opěvující nejkrásnější lidské hodnoty, vhodná hudba, úryvkovité scénky i pěvecké výstupy - vše hovořilo jen o jednom. Pravda je tak prostá, nevině krásná, jako malý princ, který objevuje a snaží se chápat principy a smysly našich životů. A přitom je všechno tak jednoduché. Určitě to tak myslel i Einstein, řekla jsem si při pohledu na jeho unavené oči, které se na vás shora usmívali.

Klára Špičková

Tři sestry a jeden prsten

Už víte o té senzaci? No o jaké, o jaké?! O jaké asi?! Cožpak jste nečetli ty palcové titulky ve všech světověznámých novinových plátcích, ať už více či méně vážtelných? Obrovská bomba, puma, ato-

movka, jaderná hlavice....No přece Tři sestry v Ústí nad Labem. To čumíte, kulíte na mě brejle, a navíc nechápavě jak zmokle kaktus, to je věc, co? No třeba hele třeba ty s tou votevřenou hubou, zavři vrata a pořádně zamkni ať nejni průvan nebo se ti podívám na zoubek! No sláva, hele, nekruť vočima, jo! Tak snad konečně k věci... co se dloubeš v nose ty prase, dej pozor ať nespadneš....Já vim, že to žereš, tak si přestaň kousat nehty, nevrt' se, ale hlavně - posad' se, protože já tě tu pak sbírat nebudu! Prostě - Tři sestry spojily své síly ještě s kapelou, jež si říká Jeden prsten. Vystoupení pak nazvaly Tři sestry a jeden prsten. Celou senzaci pro nás připravila pražská agentura SOUG pod Vyšehradem. A jak vůbec tak známá česká knajpová skupina objevila zmiňované talenty? To jednou, když se Tři sestry vracely švorc z putyky, našly Jeden prsten. Jeden jediný. A protože se musely nějak rozdělit... Ale víte co? Proč bych vám tu měl zdlouhavě popisovat děj, když si tuto pohádku můžete přečíst v knížce od pana Wericha. Z té sice nevyčtete pěkný herecký výkon, ale to ani já nemám možnost napravit. Jak už jsme si jistě zvykli, Tři sestry opravdu netrpí nedostatkem černého humoru a tak nezbyvá než dodat, že ten, kdo nepřišel, ten o dost přišel, jelikož kdyby přišel, nemusel by přijít o.... , nicméně mohl by odejít.....A.T.D.(A Tudíž Dojít nebo Dojít)

Ládoslav Sedloslav
(Faraónoslav)

Paměti Vituse Multiplexe

Na sále panovala běžná festivalová atmosféra, ani v nejmenším nikdo netušil, co se na nás v nejbližší době vyřítí ze zákulisí. A bylo to opravdu těžké sousto, jak pro difáky, tak i pro herce samotné. Představení, o kterém je řeč, neslo název Paměti Vituse Multiplexe, jestli si to teda dobře pamatuju. Působivý úvod nás strhnul do šileného proudu filosofických úvah, vřs zaujetí zbavil nás myšlenek, jež se přímo netýkaly probíhající hry. Ano, probíhající. Probíhala totiž kolem nás v šileném tempu, sotva jsme ji stačili sledovat. Jevišť se v průběhu vystoupení čím dál více plnilo herci, představujícími nejrůznější rysy povahy profesora V.M. Tyto se pak společně smažily, totiž snažily napsat paměti výše jmenovaného profesora. Ale jelikož byly jeden ke druhému neústupné a nebyly schopné (ty rysy) shodnout se na kompromisu, marně hledaly rozumné východisko. Tuto hru mohl každý chápat úplně jinak, každý si k ní může utvořit vlastní názor a třeba se za pomoci svých úst a cizích uší, nebo hlasovacích lístků k ní vyjádřit. K tomu vám poslouží i tužka a papír a když budete mít chuť, čas a chytne vás múza, klidně nám napište své stanovisko (to "samo" neplatí jen o tomto

představení). Mé subjektivní hledisko zní, že to "přelidnění" na scéně působilo velice živě a krásně. Můj celkový dojem z vystoupení byl nepopsatelný, tudíž mi snad odpustíte, že jsem jej nedokázal popsat. Když celá hra skončila, oděbral jsem se do zákulisí, kde byl však děsný fofr, totiž fofr, a tak jsem se s herci a herkami domluvil na tom, že rozhovor zrealizujeme až po Klyce, a to v jídelně. Chtěl jsem mít pohromadě celý soubor, páč mne přepadl nápad, taková zajímavá otázka, vzta- hující se přímo k popisované hře. Ale sotva jsem se sešel v zrádelně s PORGem Praha, už po nich dychtila porota, aby je trocha zdřbela a rozdala cenné rady (Ready?). Chvilku jsem zůstal na porodě, totiž poradě s poor rotou, totiž s porotou, a poté mne pohltil spěch a stres, už mne totiž čekali v uheráku, vlastně Činoheráku, a já jsem byl "lejt"(late). V CS jsem dostal sprdána, ale to je správný, dyť chcip plí- na (disciplina) musí bejt, soudruzi. No a po muške- týrech jsem šel konečně najisto. Rozhovor už mi teď neunikne.

- Jak jste se cítili před začátkem vašeho představení a jaké pocity máte teď?

Před před(předpředpřed)stavením panovala nervozita, která ale nebyla největší, což jsme se až divili, až do deseti minut před začátkem to šlo velmi v pohodě. Já se teď na herce dívám s daleko větším obdivem, pokud to zvládnou tak, že divák shlédne věc, která se na jevišti děje a to s velkým D.

- Vaše role ve hře představovaly lidské vlastnosti. Jaký vztah máte kdo k té které vámi představované vlastnosti?

No jaký mám vztah k lenosti - velice kladný. Mys- lím, že každý z nás se velice šíl s jemu danou vlastností, každý byl přesvědčen, že ta jeho je ta naprosto nejlepší. Ty záporné dále nebudeme rozvíjet.

Ládous Sedlous Pharaous

Dům na zbourání

Sympatické duo - Jan Potměšil a Kristýna Luťanská se uvedli za příjemné režie M.Nohýnka v aktovce dle W.Tenessiho - Dům na zbourání. Velmi emoci- ální Willie se dělí o své nepříliš radostné životní zkušenosti Tomovi, který se ze zmateného výkladu nové kamarádky snaží pochopit svět "dospělých". Pohodově zvládnutý prostor a nepáročné kostýmy s rekvizitami se nechaly vstřebat. Škoda jen, že akte- rům nebylo chvillemi vůbec rozumět. Jinak, soudě z mých omezených kontaktů s diváky, se představení líbilo.

Jitka Andělová

Klyka

Tragicko - cynický divadelní kus o tom, ketrak jedna klyka zapříčinila smrt nevinného, kterýžto se vrtal v tiskařském stroji. Jevišťe se hemžilo kameloty, uspě- chaným panem Prokopem a jakousi sekretářkou. Ne- šetřilo se vulgarismy a cigaretami, což sice někoho mírně popuzovalo, ale v případě pana Broučka, to

snad nebylo až tak nemístné. Mimochodem tato osůbka podala velmi solidní herecký výkon.

Moc se líbila myšlenka, ohledně ještěrek, která se tak zavrtala do mozku právě nastupujícího kamelota, až mu ho tak rozvrtala, že se rozhodl vzdát se svého budoucího povolání. Takovým způsobem bráná "trá- ga" malinko zavání fraštičkou, ale příjemně, lehce stravitelnou.

Jitka Andělová

Babylon - omluva jak věž

Přátelé a příznivci projektu Babylon. Organizační štáb se vám omlouvá za informační šum, jehož jsme se v průběhu včerejška dopustili. Totiž dne 18.dubna kolem 20.00 nikdo v CORSU , na GSL ba ani v cen- trálním mozgovém štábu babylonského balábile ani omylem netušil, jak to vlastně s konkretizací pláno- vaných dílen a celou akcí bude.

Ale vzhledem k tomu, že za jistých okolností je lep- ší nekomunikovat vůbec, než komunikovat blbě, roz- hodli jsme se spolehnout na Vaši toleranci, případně vypomoci si šikovnou výmluvou, že to už na festi- valech zkrátka tak chodí, že se občas něco nevyvede.

O čtyři hodiny později, tj. ve chvíli, kdy se den osunnáctý pozhnaného apríla láme v den devate- náctý,však jasno máme.A to dokonce jasno - leccos přislíbující.

Takže za účelem odhalení problému, proč a jak lidi komunikují - případně nekomunikují probléme v již vyspaných a označených termínech šest (slovy šest) dílen, které svých zaměřením, charakterem a obsa- hem respektují dary, puzení, choutky i talent většíny z vás.

1) Když za závěsem čouhá ruka....

(dílna věnující se práci s výtvarným objektem, výt- varným prostředkem divadla a výtvarnu vůbec. Úr- čená pro lidi s invencí, zvědavě, hledavě a hravě. Vedou výtvarníci z výtv. skupiny PLEBS , kteří tady na Severu už taky stačili napáchat slušné rošambo čili pozdvižení)

2) Jaké nosil sv. Václav spodky ?

(opět dílna výtvarná, mírně ironizující a ještět- něji teoretizující s dostatečným praktickým apará- tem, kde se mj. dozvíte něco o fungování atributů ve výtvarném umění, zkusíte si pojmenovat a odha- dnout symboliku barev a názorně si předvedete, jaký je rozdíl mezi fíť holou a natřenou...Vedou rovněž PLEBSáci.)

3) Proboha, nemáme jen hubu

(dílna zaměřená na herecko režijní zdatnosti, mírně teoretizující s dostatečným praktickým aparátem. Po- kud se podaří - a to záleží jen na vás, jelikož to v so- bě máte - definitivně se vyrovnáte s pojmy znak, symbol, verbálně a nonverbálně. Zkrátka s pojmy jimiž operují poroty a měly by zacházet souborů, které se o divadlo hodlají otírat i do budoucna. Ve- dou herci Činoherního studia)

4) Od Kašpárka k Hamletovi

(obdobně zaměřená dílna, s větším zřetelem k jevištní herecké práci. Vhodná zejména pro všechny poteniconální hěroy a heroíny, kteří i bez heroínu hodlají dosíci Oscarů. Vedou herci Cinoherního studia)

5) Indián

(nevíme jestli Apač, nebo zákusek z cukrárny, jestli zloděj koní nebo někdo od srdcervoucích Aztéků, faktem zůstává, že dílnu povede umělecký šéf Cinoherního studia, bude zaměřena na herectví a režii a bude nejen zajímavá, ale i vysoce funkční)

6) zatím open

(Otevřená zatím zůstává dílna šestá, která by se ráda podívala na zoubek muzice, muzicírování a jejich funkci v divadelním představení.

Krom toho se připravuje ještě jedna vše zastřešující a vše sjednocující zákeřnost, o níž vás ovšem poinformujeme v dalším čísle. Pro dnešek snad jenom tolik: Do dvanácti nula-nula objevíte v CORSU (teď už fakt!) tabule či archy s názvy jednotlivých dílen. Máte-li zájem se do některé z nich přihlásit, stačí jen (jen se uče pro svou praxi vysokoškolskou) zapsat se do příslušného kruhu. (Aby lektori dílen tušili, kolika duším se budou muset zpovídat.

Souborům, které to myslí s divadlem vážněji, doporučujeme, aby vyslaly své špióny do většiny dílen, neb se pak na zpáteční cestě z Ústí k rodným ústavům bude docela příjemně pomlouvat, jak byly všechny dílny stejně uhozené. Tož šťastnou a smělou tužku. A nezapomeňte, že divadlo je proces tvorby a kdo netvoří je netvor.

-jub-

Atmosféra: Práteleká

Věc: Rozhovor s Tomášem Krejčřem.

Jeho včerejší role: Porthos.

Příčina: Proč ne?

Čas: Po představení.

Místo: Foyer Cinoherního studia.

Tázající: Jitka Andělová, Petr Michálek

-Jak hodnotíš dnešní představení?

Hodnotím ho velice subjektivně. Tím pádem nemá mé hodnocení váhu, protože v tom představení hraji, tak ho těžko budu hodno-

tit. A když bych si dovolil takové malé subjektivní hodnocení, tak musím říct, že se mi hrálo velice dobře, protože jsem zaznamenal takový sympatický proud z hlediště, a tak i na jevišti nám všem bylo dobře. Myslím, že představení bylo dobré.

-Jaká byla tvá studentská léta?

Když se tak na tebe Jitko koukám, tak si říkám, že hrozně šedá, protože jsem tě tenkrát nepotkal, když jsem studoval a teď už je pozdě. Ale jinak asi jako každý jsem je měl zidealizovaná, takže si myslím, že byla hrozně krásná. Mám mnoho nádherných zážitků - sluníčka a obědů v jídelně, jak to asi každý cítí. To se dá hrozně těžko vzpomínat, jaká vlastně byla. Myslím ale, že od té doby, co nestuduji, je mi líp. I když to možná vypadá trochu divně, protože dospělí říkají, že studenti jsou na tom líp než ti, co pracují. Od té doby, co pracuji se cítím lépe, protože jsem svobodnější. Už mě nikdo nešikanuje, nikdo mě nezkouší, připadám si teď jako normální člověk, nikdo mi nenadává a dělám si, co chci.

-Jaký jsi měl tedy ke škole vztah?

Já jsem do školy moc nechodil, protože jsem hrál v divadle už od svých patnácti let. Samozřejmě, jako asi každý kluk ve svých letech, jsem to moc nepřeháněl. Neměl jsem jí moc rád, ale ne že bych jí nenáviděl, normálně jsem proleжал, měl jsem tak dvočky, trojky. Moc jsem se neučil. Bral jsem to jako přechodné stadium.

-Liší se tvé tehdejší životní představy se současností?

Liší. Hodně. Říkal jsem si, že půjdu na DAMU a o tom jsem měl dost velké představy, ale pak jsem zjistil, že je to vlastně úplně jinak než jsem čekal. Všechno bylo tvrdší a prozaičtější. Pak jsem začal dělat divadlo. A tam se to taky liší. Je tam víc nepříjemných věcí než příjemných, ale ty příjemné jsou tak moc intenzivní, že se to vyváží. Vůbec mě tenkrát také nenapadlo, že budu dělat hlasatele nebo moderátora v rádiu.

-Kdy jsi se cítil v divadle nejhůře?

Člověk se cítí blbě, když mu něco nejde, ale to je normální. Nejhorší pocity jsem měl asi na škole, když nám pedagogové říkali, že nám to nejde, že jsme pitomí, že nemáme talent a že nás vyhodí. Měli jsme proto předváděčky. To jsme jednou za tři měsíce předváděli určitou část nějaké hry. Cítil jsem se hrozně špatně, když člověk musel dokazovat těm lidem, že něco umí nebo že něco v sobě má. A oni na to koukali. Ne jako diváci, ale jako pedagogové nebo jako kritici. Prostě tam seděli

lidí, kteří na mě koukali a pak mi dávali známku.

-Myslíš, že si si teď dobrý herec?

Myslím, že nejsem špatný herec. Mám okamžiky, kdy se mi něco nedaří, ale myslím si, že jsem talentovaný, ale další věc je ta, že si to člověk kazí tím, jak k tomu přistupuje. Rozhodně si myslím, že mám nějaký materiál, se kterým mohu pracovat a který mohu poskytnout režisérovi. Myslím, že i pro lidi jsem něčím zajímavý. Kdybych si to nemyslel, tak bych to nedělal. Ale asi jako každý herec, o sobě pochybuji. Myslím, že člověk by měl mít pocit, že to co dělá, dělá dobře.

-Co znamenaly a znamenají ženy v tvém životě?

Hodně. Jednou jsem dělal takový testík, kde jsme kreslili ze čtverečků, koleček a trojúhelníků. Čtvereček znamenal rozum, kolečko cit a trojúhelníček byl sex. Můj obrázek se skládal ze samých trojúhelníků. Takže já jsem byl na ženy vždycky velice silně napojen. Jakou konkrétně žena hraje v mém životě roli. Je to strašně velká úloha, nejsem schopen to pochopit. A nejsem schopen o tom mluvit. Ale určitě hodně, hodně důležitou.

-Tady na festivalu je spousta mladých lidí, kteří s divadlem teprve začínají. Ty jsi začínal v patnácti. Jaké byly tvé začátky?

Moc hezké. Myslím jsem si, že jsem nejlepší herec široko daleko. To měl člověk takový pocit, že je moc dobrý. Člověk nemá v té době větší problémy a věří, že je dobrý, že to umí a má chuť světu strašně moc toho říct. Kdybych o tom měl teď, ve svých dvaatřiceti letech, přemýšlet, tak bych si herectví jako hlavní povolání už nevybral. Nechtěl bych se tím žít. V tom smyslu, že bych na tom byl závislý. Tehdy jsem to měl hodně spojené s představou slávy. Ne že bych se hnal za slávou, ale bylo mi příjemné myslet na to, že budu slavný. To byl jeden z důvodů, proč jsem šel na tu školu. Myslím, že hodně lidí má takový důvod, i když o tom někdo třeba nechce mluvit, ale vždycky to tam aspoň trochu je.

-Myslíš, že jsi teď slavný?

Ne, myslím, že slavný nejsem. Pro mě je představa slavného člověka třeba Hanzlík.

-A dnes by jsi chtěl být slavný?

Ano. Ale tím, co umím. Nechtěl bych být slavný díky náhodě. Chtěl bych si zkusit, jaké to je. -Děláš divadlo, v televizi, v rádiu. Co děláš ve volném čase?

Nejvíce volného času trávím s manželkou, to je nejhezčí vyplnění mého času.

-A co trojúhelníčky?

Mezitím samozřejmě taky. V životě jsou ale i jiné radosti než trojúhelníčky.

-Plánuješ si věci hodně dopředu?

Moje filosofie spočívá v tom, že něco potkám, nebo že přijde nějaká životní šance. Není třeba něco vyhledávat, spíš je důležité, když kolem něco pluje, tak to prostě chytout a když to člověk dokáže, tak to stačí, už nepotřebuje nic víc.

-Co by jsi chtěl vzkázat čtenářům DIFnovin?

Já jsem takový skeptik. Mně je hrozně líto lidí, kteří mají rádi divadlo. Protože to je sice krásná věc, ale vím, že na druhou stranu je to do jisté míry dost nešťastná existence. Člověk potřebuje opravdu hodně síly, aby to zvládl. Je to krásný koníček, ale aby to bylo hlavní povolání, tak je to příliš luxusní koníček. No a co bych chtěl vzkázat. Nechci vzkazovat nějaké slogany nebo mementa. Myslím, že je dobré, že mají o něco takového zájem. Takže bych jim chtěl říct, aby si to drželi. Je to vlastně to nejhezčí, co můžou mít.

Poděkování tazákům: Splněno.

Poděkování dotazovaného: Splněno.

Atmosféra: Kupodivu stále přátelská.

Když už jsme chtěli odejít, uvědomili jsme si, že kolem nás je ještě spousta obětí. Vzali jsme si tedy magi, brčko a vyrazili pro vzkazy. Komu? Vám přeci.

Co by jsi vzkázal mladým, zaníceným divadelníkům - festivalákům?

Veronika Pospíšilová (MILADY) - Aby byli takové skvělé publikum jako byli dnes, protože to bylo hrozně fajn, jak plácali a hulákali, jak děkovali těm čtyřem klukům, kteří byli pro ně skvělí a ženský z nich určitě šlely. To bylo poznat a kluci tohleto zažili naposledy o premiéře. A takovejhle aplaus nádherně...

Martin Sitta (D'Artagnan) - Mějte se hrozně rádi. Ale fakt. Rádi!

Jiří Pokorný (Rocheforte) - Žijte, žijte, žijte.

Michal Lang (režisér) - Počkej, počkej, počkej. Co bych jako vzkázal mladým divadelníkům. To já nevím. Asi pohodu.

Jan Moravec (Aramis) - Učit se, učit se, učit se.

opět **Jiří Pokorný** - Souložte.

Veronika Rašťáková (paní Bonacieux) - Aby zůstali zanícení. Jo zanícenost pro divadlo, to je věc.

Jaroslav Achab Haidler (kardinál Richelieu) - Já bych jim jenom velice poděkoval. Dnes mě nadchli. Děje se to tady už druhý rok, já to sleduji a jsem z toho velice, velice příjemně odvázan.

Pohled na hodinky nás už definitivně donutil rozloučit se. Ach. Celý večer byl prima a já už se nemohu dočkat na Procitnutí jara, kde hraje Jitka Andělová a také Jiří Hána - poskok a miláček mušketýrského Rocheforta. Tak čau!

PROGRAM

Na dnešní den

Corso

Stopa	9. ⁰⁰	Podještědské gym. Liberec
Zrcadlo	10. ¹⁵	Podještědské gym. Liberec
Břetislav a Jitka	14. ⁰⁰	Soukr.gym.J.Seiferta Praha
Magdaléna	15. ⁰⁰	Soukr.gym.J.Seiferta Praha
Veselé halucinace	16. ¹⁵	Sou.mistr.šk.um.designu Praha
O třech sestrách	17. ³⁰	Soukr.moravské gym. Olomouc

Corso

Jan Burian 20.³⁰

Na zítřek

Corso

Divadlo poesie	9. ⁰⁰	Sou. gym. Fr. Křižíka Plzeň
Motýli;		Sou. gym. Fr. Křižíka Plzeň
Něco z Kámásutry aneb		Sou. gym. Fr. Křižíka Plzeň
jak na to; Opilcovo dítě		Sou. gym. Fr. Křižíka Plzeň
Proč se lidi nemají rádi	11. ²⁰	Rodinná škola Olomouc
O dívce Vasilce	12. ⁴⁰	Biskupské gym. Č. Budějovice
Ztráta třídní knihy	15. ⁰⁰	Sou. gym. ALTIS Praha
Dobré rady	16. ¹⁰	České r. gym. Č. Budějovice
Tři biblické příběhy	17. ⁰⁰	Biskupské gym. Č. Budějovice
Den v rodině	17. ³⁰	Rodinná škola Olomouc
Teda Petře, jako sorry	20. ³⁰	Schola Ludus Ústí nad Labem